

grundlag for det. Han har erklæret, at perioden mellem det netop overståede amerikanske midtvejsvalg og frem til marts-april vil være afgørende for Doharunden. I foråret 2007 må det så være afklaret, om der er grundlag for at fortsætte forhandlingerne. Det kræver bl.a., at den nye amerikanske kongres forlænger præsidentens handelsbemyndigelse, den såkaldte Trade Promotion Authority, som udløber i juni 2007. Uden konturerne af en WTO-aftale forekommer det usandsynligt.

Alle aktører i WTO har tilsluttet sig, at forhandlingerne må og skal i gang igen, og selv om der er et stykke vej fra den gode vilje til et konkret resultat, er det dog trods alt et godt udgangspunkt, at alle parter finder Doharunden for vigtig til at måtte slå fejl. Og det er værd at bemærke, at arbejdsgrupperne i Genève nu arbejder igen. De genoptog arbejdet i sidste uge, i første omgang kun i form af indledende drøftelser, men med det klare formål snarest muligt at få substansforhandlinger i gang igen, inden det er for sent.

Kernen i den aktuelle forhandlingskrise er, at de centrale aktører hver især mener at have vist den fornødne fleksibilitet og derfor mener, at de andre nu må bevæge sig først. Men kodeordet er faktisk samtidighed.

Og her vil jeg godt forklare, at især tre centrale aktører står over for hinanden: USA, EU og mellemindkomstlandene samlet i G20. USA mener, at EU og G20 skal åbne deres landbrugs- og industrimarkeder yderligere. EU ønsker, at USA sænker landbrugsstøtten, og at mellemindkomstlandene åbner for især europæiske industriprodukter. Og G20-landene kræver væsentlig reduktion af USA's og EU's landbrugsstøtte og større adgang til landbrugsmarkederne.

I betragtning af hvor længe denne fastlåste situation har eksisteret, kunne man godt mene, at der var tale om en gordisk knude, men det er dog værd at bemærke, at der har været markant bevægelse, siden runden startede i 2001. Det er også værd at huske, at den gordiske knude endte med at blive hugget over, og det er det, vi prøver på.

Jeg finder det ikke mindst bemærkelsesværdigt, at handelskommissær Mandelson i juli bevægede sig meget tæt på en accept af mellemindkomstlandenes krav til EU om markedsadgang for landbrugsprodukter, og det havde været utænkeligt for blot et år siden. Lad mig også minde om, at der undervejs i runden har været væsentlige skridt i udviklingsvenlig retning.

Fattige lande med folkesundhedsproblemer vil få bedre adgang til medicin; ilandene har tilbudt de mindst udviklede lande told- og kvotefri markedsadgang for 97 pct. af deres produkter, desværre endnu ikke de 100 pct., som EU tilbyder, og som snarest muligt bør tilbydes af alle ilande. Men der er lagt op til en væsentlig reduktion af handelsforvridende landbrugsstøtte.

Jeg skal ikke fortsætte opremsningen, men blot med generaldirektør Lamys ord konstatere, at Doharunden allerede nu har større handels- og udviklingsmæssigt indhold end nogen tidligere handelsrunde. Det betyder ikke, at der ikke er behov for mere, hvis udviklingsrunden skal leve op til sit løfte, men det understreger blot, at den ikke må slå fejl, og derfor arbejder vi faktisk ihærdigt for, at dette ikke sker.

Lad mig i den forbindelse slå fast, at den danske regering arbejder for, at EU's løfter til de fattige udviklingslande i WTO overholdes og forbedres uanset udfaldet af runden. I praksis vil det først og fremmest betyde mere og bedre handelsrelateret bistand til de fattige udviklingslande i G90, men det vil også sige øget adgang til EU's markeder, herunder udvidelse af »Everything but arms« til flere lande, og det vil udviklingsministeren uddybe om lidt.

Hermed har jeg også sagt, at der naturligvis er en risiko, endda en stor risiko, for, at Doharunden ikke lykkes, i alt fald ikke så hurtigt og indholdsfyldt, som Danmark og EU ønsker, uanset hvor meget vi i dialog med vores forhandlingspartnere prøver på at skabe forudsætninger for hurtigst muligt at genoptage forhandlingerne. Der skal jo to til tango. For vi har siden juli både bilateralt og i EU arbejdet for at støtte Lamys diskrete bestræbelser på at gøde jorden for at få runden i gang igen.

Men vi er nødt til handelspolitisk at tænke nyt, både her i Danmark og i EU. Globaliseringen venter jo ikke på nogen. Så hvis det multilaterale spor er blokeret, må vi altså videre ad andre veje for at få genoptaget det multilaterale senere.

Hvis Danmarks og EU's velfærd skal bevares, må vi nødvendigvis søge at sikre vore virkninger lige og fair konkurrencevilkår på den globale markedsplads. Den erkendelse er central for både den offensive handelspolitiske strategi, som regeringen allerede i foråret lagde op til, og for Kommissionens nylige meddelelse om Global Europe. Begge lægger vægt på, at bilaterale og regionale handelsaftaler i højere grad end